

Kyykkäpiällikkö Paavo Rahikainen täytti 80 vuotta

Uskomatonta, meidän nuorekas kyykkäpiällikkö Paavo Ristonpoika Rahikainen on jo 80-vuotias. Hiän on syntyn 17.4.1928 Kotkassa. Ta yhä hiän organisoii kyykkäkisoja ympäri Suomie, ruatau tuomarina ta ottau osua kisoih. Hiän on oikie tervaskanto, ei tarvittse lääkkehie, aina juoksou tervehenä ta näköy ta kuulou hyvin. Mieleltäh Puavo on henkeh ta vereh karjalaini.

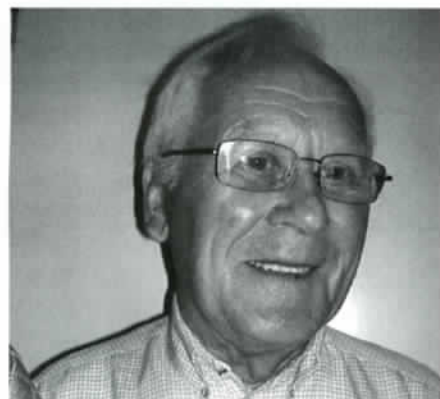
Puavon tuatto oli syntyn Vienan Karjalassa Jyskyjärven Voijjärven kylässä ta muamo Anastasija Andreijeff Pismalahessa. Muamon muamo oli Probus Rahikaisen tsikko. Puavo on naimisissa Raili o.s. Rantalan kera. Lapsie heilä on tytär ta poika.

Nuorena Puavo opastu puhelinasentajaksi ta työeli Helsinkin Puhelinyhistyksen ruavossa vuuvesta 1952 alkain eläkepäivih suate.

Puavon piäharrastus on ollut kyykän peluamini. Sitä hiän on ruatan jo 50 vuotta. Karjalan Sivistysseuran kyykkäkerhon piämiehenä hiän on ollut 30 vuotta. Äijä aikua hiän on antan niise karjalaisella heimotyöllä.

Karjalan Sivistysseuran hallitukseh hiän tuli vuotena 1985 ta on siinä ielläh. Seuran ansiomerkki hänellä myönnettih jo vuotena 1981. Puavo osallistuu mielelläh seuran talkoih ta näppärästi luatiu pienempie remonttiloita seuran toimistossa. Seuran hallitus esitti hänellä parahat onnitellut ta passipot ta tarjosi makiet kakukohvit.

I.H.

Paavo Rahikainen täytti 80 vuotta.

Akateemikko Eino Karhu tuonilmasiin

Akateemikko Eino Karhu (27.11.1923 Hietämäki, Inkeri – 15.4.2008 Petroskoi) oli karjalainen kirjallisuudentutkija, kriitikko ja kääntäjä. Hän oli kuollessaan 84-vuotias.

Karhu syntyi inkerinsuomalaiseen talonpoikaisperheeseen. Perhe pakko-siirrettiin Kuolan niemimaalle vuosiksi 1931–1940 ja keskikoulun Eino kävi Poventsassa. Hänet kutsuttiin armeijaan 1941, josta hän kotiutui 1945. Sodan aikana Eino rakensi lentokenttiä toisen epäluotettaviin kansallisuuksiin kuuluneiden poikien kanssa.

Hän opiskeli Petroskoin yliopistossa 1946–1950 ja myöhemmin tutkijankoulutuslaitoksessa Suomen kirjallisuuden historian alalla. Hän väitteli kandidaatiksi 1956 ja tohtoriksi 1965. Työura Venäjän tiedeakatemiassa kesti 50 vuotta.

Vuosina 1956–2004 Karhu teki tutkimustyötä Karjalan tiedekeskuksen Kielen, kirjallisuuden ja historian tutkimuslaitoksessa ja vuosina 1960–1988 johti tutkimuslaitoksen kirjallisuusosastoa. Akateemikon arvo hänelle myönnettiin 1996.

Opiskeluaikoinaan Karhu käänsi venäjäksi muun muassa Aleksis Kiven Seitsemän veljestä sekä Maiju Lassilan ja Helvi Hämäläisen tuotantoa. Hänen kirjalliseen tuotantoonsa kuuluu yli 300 tieteellistä teosta, joista kuusi on suomennettu. Hän piti selvänä, että suomalaista kirjallisuutta ei voi tuntea ilman, että tuntee myös ruot-

sin kielen. Hän vuokrasi pienen huoneen, lainasi kirjastosta ruotsinkielisiä kirjoja ja lehtiä ja luki niitä päiväkaudet. Noin kolmen kuukauden kuluttua hän ymmärsi jo tekstiä ja osasi lukea sitä.

Kirjallisuuden tutkijan pitää tuntea kansanrunous, erityisesti mytologia. Ilman sitä on vaikea ymmärtää monia Suomen kirjallisuuden teoksia ja Venäjän Karjalan kirjallisuutta. Ollessaan luennoimassa Tukholman yliopistossa Karhu kopioi suuren määrän kirjallisuutta. Kun hän ryhtyi kirjoittamaan kirjallisuuden historian I. osaa, hän kirjoitti myös luvun kansanrunoudesta. Tätä ennen hän oli käsitellyt vain Kalevalaa. Siitä alkoi loputon kiinnostus kansanrunouteen. Hän näki karjalaisen ja inkeriläisen kansanrunouden laajaa kansainvälistä taustaa vasten.

Hänen tärkeimmät teoksensa, kaksiosainen Suomen kirjallisuus ja Venäjä sekä Suomen 1900-luvun alun kirjallisuus ja Suomen kirjallisuuden historia laskivat perustan Suomen kirjallisuuden historian tutkimiselle Venäjällä. Suomeksi käännetty Karhun teokset kuuluvat Suomen yliopistojen oppikirjallisuuteen.

Viimeiset suomeksi ilmestyneet teokset ovat Elias Lönnrotin elämäkerta Kansakuntaa luomassa ja inkeriläistä kansankulttuuria käsittelevä Isien sanoma: tutkielmia karjalaisesta ja inkeriläisestä kansanrunoudesta.

Karhu oli Karjalan tasavallan kunnia-kansalainen.